

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Arts & Music

هنر و موسیقی

اختر قاسمی
۱۱ فبروری ۲۰۱۴

نگاهی به فلم «عصبانی نیستم»

اختر قاسمی

فلم «عصبانی نیستم» تنها نماینده سینمای ایران در ۶۴مین جشنواره «برلین اله» است. این فلم یکی از بهترین فلم هائی ست که من در این چند روز در این جشنواره دیدم و من هم با برخی همکاران روزنامه نگار هم نظر هستم که این فلم به حق می بایست در بخش رقابتی جشنواره برلیناله قرار می گرفت چرا که از چند فلم رقابتی که تا به حال دیدیم حتی فلم افتتاحیه جشنواره به نام «هتل بزرگ بوداپست» بسیار قوی تر بود.

دوشنبه ، ۲۱ بهمن [دلو] ۱۳۹۲

فلم «عصبانی نیستم» تنها نماینده سینمای ایران در ۶۴مین جشنواره «برلین اله» است. این فلم یکی از بهترین فلم هائی ست که من در این چند روز در این جشنواره دیدم و من هم با برخی همکاران روزنامه نگار هم نظر هستم که این فلم به حق می بایست در بخش رقابتی جشنواره برلیناله قرار می گرفت چرا که از چند فلم رقابتی که تا به حال دیدیم حتی فلم افتتاحیه جشنواره به نام «هتل بزرگ بوداپست» بسیار قوی تر بود. فلم «عصبانی نیستم» خلاف نامش یکی از عصبانی ترین فلم های اجتماعی ست که به دور از هر گونه شعار، درد امروز جامعه و جوانان ایران را بیان می کند و به همین دلیل هم بیننده از این همه بی عدالتی و درد عصبانی می شود. رضا درمیشیان، کارگردان، در این فلم دو ساعته توانست بیشتر از صدها تظاهرات و راهپیمائی اعتراضی در خارج از کشور تصویر دردناک امروز جامعه ایران را با واقعیات موجود آن از اخراج و بیکاری و دزدی و فریب تا اعدام و دار زدن بیان کند.

فلم عصبانی نیستم داستان جوان دانشجوی کردی به نام «نوید» است که نوید محمد زاده با بازی درخشانی این نقش را ایفاء می کند. نوید دانشجویی است که در جریان انتخابات سال ۸۸ از دانشگاه اخراج و دانشجوی «ستاره دار» می شود. او در دانشگاه عاشق «ستاره» (باران کوثری) می شود. نوید به دلیل «ستاره دار» بودن از اغلب امکانات اجتماعی کاری محروم است اما تلاش می کند تا در جامعه جایگاهی برای خود بیابد و کاری دست و پا کند تا بتواند با ستاره ازدواج کند، ولی همه درها به روی بسته است. او ستاره دار است و سوء پیشینه دارد.

کارفرما از او سوء استفاده می کند و او را وادار به کارهای خلاف می کند. نوید نمی خواهد عصبانی باشد اما شرایط جامعه و روابط ناسالم انسان ها با یک دیگر او را عصبانی می کند و تمام مدت برای پیشگیری از عصبانیت خود سعی می کند حرف روانکاو خود را مدام تکرار کند و به خود بگوید: عصبانی نیستم!

پدر ستاره که نگران آینده دخترش است به نوید می گوید که چون او نه کار دارد و نه خانه و نه آینده ای، اگر ستاره را دوست دارد اجازه دهد که او با فرد دیگری خوشبخت شود و از ستاره دست بردارد. نوید با التماس از پدر ستاره تقاضای مهلت می کند و به هر کسی که در فامیل و دوستان می شناسد برای کار و کمک مراجعه می کند اما همه به فکر خود هستند و هر کسی به فکر برداشتن کلاه دیگری است و به او کمکی نمی کند. نوید به هر دری می زند، به سراغ دوست دوران مدرسه خود که نمایشگاه بزرگ اتوموبیل دارد می رود اما او از نوید می خواهد که به دلیل تحریم ها و نبود لوازم بدکی برای او دزدی لوازم ماشین کند! نوید عاشق ستاره و عاشق زندگیست اما هیچ راهی برای رسیدن به ستاره در مقابلش نیست. بالاخره بعد از مقابله طولانی با عصبانیت خود به جایی می رسد که در مقابل پدر ستاره که مانع رسیدن او به ستاره است نمی تواند خود را کنترل کند و او را می کشد! در پایان فلم نوید را می بینیم که زنجیری به دو پایش به سمت دار برده می شود. نوید از خود می پرسد چرا من اینجا هستم؟ چرا؟ چه کار کردم؟ مگر من چه می خواستم؟ صحنه ای بسیار دردناک! در این صحنه ما نویدی را به پای دار می بینیم که سراسر عشق به زندگی و به مردم است اما جامعه او را به نیستی می کشاند. شرایطی که شاید اغلب مجرمین محکوم به قتل که در جمهوری اسلامی به پای دار برده می شوند، دارا باشند. یکی از بهترین قسمت های فلم قضاوت مردمی ست که به تماشای به دار آویختن نوید آمدند که این خود قضاوت سطحی جامعه را در برابر چنین ناهنجاری هائی نشان می دهد.

فلم عصبانی نیستم دقیقاً بازتاب عصبانیت جوانی از شرایط خود در جامعه ایست که فشار اقتصادی و سیاسی اخلاقیات را در جامعه از بین برده، ارزش ها بی ارزش شدند و بی ارزشی به ارزش تبدیل شدند. دوستی ها، راستی و درستی، انسانیت و کمک و همیاری همه جای خود را به فریبکاری، نیرنگ و دو روئی و دزدی

عوض کرده ست.

درمیشیان توانست فریاد جوانان امروز ایران را که با فریاد شوک آمیز «ستاره» در ابتدای فلم شاهد هستیم، زوال جامعه و به دار آویختن انسانیت در جامعه را به گوش جهان برساند.

حرکت سریع و تکراری دوربین در طی فلم به خصوص زمانی که نوید عصبانی می شد و خود را کنترل می کرد، گاهی بیننده را عصبانی می کرد، اما شاید کارگردان هم به همین دلیل چنین انتخابی کرد تا بتواند عصبانیت نوید را از شرایط جامعه به بیننده منتقل کند.

یادداشتی از رضا درمیشیان کارگردان «عصبانی نیستم» در ویژه نامه جشنواره ماهنامه فلم:

نوید؛ همان ستاره

در «عصبانی نیستم!» شما را می برم به دنیای «نوید» که همان «ستاره» است. نوید قصه «عصبانی نیستم!» از زندگی چیزی نمی خواهد جز «ستاره». «ستاره» ای که «ماندن» و دوباره «ساختن» را به «رفتن» ترجیح می دهد. به تماشای فلم بنشینید و آرام زیر لب بگوئید: عصبانی نیستم! عصبانی نیستم! عصبانی نیستم!

این فلم دومین فلم طولانی رضا درمیشیان است که نشان از شناخت عمیق کارگردان به مسائل روز جامعه ایران دارد. درمیشیان قبلاً به عنوان منتقد فلم و تهیه کننده کار کرده است. فلم «عصبانی» نیستم جزء فلم های انتخابی جشنواره فجر امسال است که تا کنون بسیار مورد استقبال مردم قرار گرفت به طوری که بر اساس گزارش رسانه ها، جشنواره ناچار به نمایش ویژه آن شد. گرچه رسانه های اصول گرا با حمله به کارگردان و فلم از آن به عنوان فلمی حامی فتنه یاد کردند و حتی برخی نمایندگان اصول گرای مجلس مسئولین جشنواره فجر را تهدید به برخورد های تند در آینده کردند و از وزیر فرهنگ توضیح خواستند. فلم «عصبانی نیستم» در جشنواره فجر در چند روز اول جزء سه فلم اول برگزیده از طرف مردم بوده که گفته می شود یک مرتبه آرای فلم پائین آورده شد. شایعاتی مبنی بر جمع کردن صندوق آرای فلم «عصبانی نیستم» در برخی سینماها هست و مدیر جشنواره در پاسخ خبرنگار کافه سینما در این باره فقط گفت خیر ندارم و سکوت کرد.

طبق خبری که در فیسبوک رسمی فلم «عصبانی نیستم» منتشر شده ابراهیم داروغه زاده مدیر کاخ سی و دومین جشنواره فلم فجر در فیسبوک خود نقدی از یک روانشناس را علیه فلم «عصبانی نیستم» باز نشر کرده که این خلاف اصول بی طرفی مسئولین جشنواره هاست.

See more at: <http://www.cdi-iran.org/Article/14713>